

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Dortmund (Tyskland) den 20. april 2023 — ASG2 Ausgleichsgesellschaft für die Sägeindustrie Nordrhein-Westfalen GmbH mod Land Nordrhein-Westfalen

(Sag C-253/23, ASG)

(2023/C 261/16)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landgericht Dortmund

Parter i hovedsagen

Sagsøger: ASG2 Ausgleichsgesellschaft für die Sägeindustrie Nordrhein-Westfalen GmbH

Sagsøgt: Land Nordrhein-Westfalen

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal EU-retten, navnlig artikel 101 TEUF, artikel 4, stk. 3, TEU, artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder samt artikel 2, nr. 4), og artikel 3, stk. 1, i direktiv 2014/104/EU ⁽¹⁾, fortolkes således, at den er til hinder for en fortolkning og anvendelse af en medlemsstats nationale ret, hvorved en skadelidt, der muligvis har lidt en skade som følge af en overtrædelse af artikel 101 TEUF — som på grundlag af artikel 9 i direktiv 2014/104/EU henholdsvis de nationale bestemmelser, der gennemfører denne med bindende virkning — nægtes muligheden for at overdrage sine krav i form af et mandat — navnlig i tilfælde af mange enkeltstående krav — til en godkendt juridisk tjenesteyder, for at denne kan håndhæve dem sammen med andre formodede skadelidtes krav gennem et follow on-søgsmål, hvis der ikke findes andre ligeværdige lovbestemte eller aftalemæssige muligheder for at samle erstatningskrav, navnlig fordi de ikke fører til domme om betaling eller af andre processuelle grunde ikke er praktisk gennemførlige eller af økonomiske grunde objektivt er urimelige, og det derfor bliver praktisk umuligt eller i hvert fald uforholdsmæssigt vanskeligt at forfølge mindre skader?
- 2) Skal EU-retten under alle omstændigheder fortolkes på denne måde, når de omhandlede erstatningskrav skal forfølges uden en forudgående afgørelse fra Europa-Kommissionen eller nationale myndigheder med hensyn til den formodede overtrædelse, som har bindende virkning i henhold til nationale forskrifter, og som er baseret på artikel 9 i direktiv 2014/104/EU (såkaldt »stand alone-søgsmål«), hvis der ikke findes andre ligeværdige lovbestemte eller aftalemæssige muligheder for at samle erstatningskravene med henblik på civilretlig forfølgelse af de grunde, der allerede er nævnt i det første spørgsmål, og navnlig hvis en overtrædelse af artikel 101 TEUF ellers slet ikke ville blive forfulgt, altså hverken ved offentlig håndhævelse eller privat håndhævelse?
- 3) Såfremt mindst et af de to spørgsmål besvares bekræftende: Skal de tilsvarende bestemmelser i tysk ret, såfremt de ikke kan fortolkes i overensstemmelse med EU-retten, undlades anvendt med den konsekvens, at overdragelserne i det mindste ud fra dette synspunkt er gyldige, og en effektiv rettighedshåndhævelse bliver mulig?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/104/EU af 26.11.2014 om visse regler for søgsmål i henhold til national ret angående erstatning for overtrædelser af bestemmelser i medlemsstaternes og Den Europæiske Unions konkurrenceret (EUT 2014, L 349, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Ustavni sud Republike Hrvatske (Kroatien) den 28. april 2023 — E.P. mod Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak

(Sag C-277/23)

(2023/C 261/17)

Processprog: kroatisk

Den forelæggende ret

Ustavni sud Republike Hrvatske

Parter i hovedsagen

Appellant: E.P.

Den anden part i appelsagen: Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 18, 20, 21 og artikel 165, stk. 2, andet led, i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (EUT 2016, C 202, s. 1) fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en medlemsstats bestemmelser, hvorefter en forælder mister retten til forhøjelse af det årlige grundfradrag for et forsørgelsesberettiget barn i forbindelse med indkomstskatten, fordi dette barn fik udbetalt en støtte til studerendes mobilitet, som er højere end den fastsatte faste indkomstgrænse, i sin egenskab af forsørgelsesberettiget studerende, der har gjort brug af sin frihed til at færdes frit og opholde sig i en anden medlemsstat med henblik på uddannelse, idet han på grundlag af nationale gennemførelsesretsakter har benyttet foranstaltningerne i henhold til artikel 6, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1288/2013 af 11. december 2013 om oprettelse af »Erasmus+«: EU-programmet for uddannelse, ungdom og idræt og om ophævelse af afgørelse nr. 1719/2006/EF, 1720/2006/EF og 1298/2008/EF (EUT 2013, L 347, s. 50) til at udøve mobilitet for studerende fra en medlemsstat med lavere eller middelhøje gennemsnitlige leveomkostninger til medlemsstat med højere gennemsnitlige leveomkostninger, således som disse foranstaltninger var fastlagt i henhold til Europa-Kommissionens kriterier som omhandlet i denne forordnings artikel 18, stk. 7?
- 2) Skal artikel 67 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT 2004, L 166, s. 1) fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats bestemmelser, hvorefter en forælder mister retten til forhøjelse af det årlige grundfradrag i forbindelse med indkomstskatten for en forsørgelsesberettiget studerende, som har benyttet støtten til læringsmobilitet som omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1288/2013 af 11. december 2013 om oprettelse af »Erasmus+«: EU-programmet for uddannelse, ungdom og idræt og om ophævelse af afgørelse nr. 1719/2006/EF, 1720/2006/EF og 1298/2008/EF (EUT 2013, L 347, s. 50) under sit studieophold i en anden medlemsstat?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Corte suprema di cassazione (Italien) den 28. april 2023 — M.M., i egenskab af arving til M.R. mod Ministero della Difesa

(Sag C-278/23, Biltena ⁽¹⁾)

(2023/C 261/18)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Corte suprema di cassazione

Parter i hovedsagen

Sagsøger: M.M., i egenskab af arving til M.R.

Sagsøgt: Ministero della Difesa

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal § 5, »Bestemmelser om misbrug«, i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP, og som er opført som bilag til Rådets direktiv 1999/70/EF ⁽²⁾ af 28. juni 1999, fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning som den italienske, der følger af artikel 2, stk. 1, i lov nr. 1023/1969 og af artikel 1 i det ministerielle dekret af 20. december 1971, ifølge hvilken etårige undervisningsstillinger (i henhold til dette ministerielle dekrets artikel 7 »med en maksimal varighed af et skoleår«) for ikke-militære emner på akademier, institutioner og enheder, der sorterer under Flåden og Luftvåbnet, kan tildeles civilt personale uden for den statslige forvaltning, når denne nationale lovgivning ikke kræver, at de objektive omstændigheder, der begrunder fornyelsen af kontrakterne, anføres (hvilken fornyelse udtrykkeligt er fastsat i det samme ministerielle dekrets artikel 4, hvor det bestemmes, at aflønningen reduceres for den stilling, som følger efter den første), når den ikke indeholder angivelse af de tidsbegrænsede kontraktens maksimale varighed, når den ikke præciserer det maksimale antal gange, disse kontrakter kan fornyes, og når den ikke fastsætter, at disse lærere har mulighed for at opnå erstatning for det tab, der eventuelt er lidt som følge af en sådan fornyelse, og i øvrigt når disse arbejdstagere ikke kan være optaget på lister over lærere på disse akademier med henblik på fastansættelse?